

de foregaaende Aar ere bevilgede. Jeg tror, at jeg eller den samlede Regjering fuldt ud har indfriet dette Løfte, og jeg tror ikke, det skal lykkes det ærede Medlem eller Nogen at paa vise nogen Forbindelse mellem de forelagte Lønningslove og de Dyrtidsstillæg, der have været bevilgede de foregaaende Aar. Dermed forekommer det mig ogsaa, at Advarslerne mod fremdeles at bevilge midlertidige Lønningsstillæg af Hensyn til de endelige Lønningslove maatte være forstummede, og det saa meget mere, som det jo ikke blot er i Lønningslovsforslagene, at man ikke har taget dette særlige Hensyn, men ogsaa et Blik paa den eneste i denne Samling endelig vedtagne Lønningslov, viser jo, at der ved Lønningernes Fastsættelse ligesaa lidt af Rigsdagens begge Afdelinger som af Regjeringen er taget noget særligt Hensyn til de i de foregaaende Aar til disse Embeds- og Bestillingsmænd givne Tillæg. Jeg tror altsaa, at man fuldstændig frit uden det Hensyn, som det ærede Medlem angav, kan forhandle dette Spørgsmaal. — Da jeg før udtalte mig om det foreliggende Vndringsforlags Ordlyd, glemte jeg at gøre opmærksom paa, at jeg ikke ser rettere, end at dette Vndringsforlag vil udelukke fra Lønningsforbedring alle de Embeds- og Bestillingsmænd, der ere lønne af de særlige Fonds. Saaledes som Lovforlaget foreligger, indeholder det udtrykkelig, at Lønningsforbedringen ogsaa gjælder disse; men naar man simpelthen vedtager en Tillægsbevillingslov til Finantsloven, og der i den kun tales om Embeds- og Bestillingsmænd overhoved, tvivler jeg meget om, at man ved nogen Fortolkning vilde kunne bringe for Exempel Universitetets Embedsmænd ind under dens Bestemmelse. Jeg tør vel efter de sidste Udtalelser fra den ærede Ordfører for Vndringsforlagsstillerne (Andræ) antage, at Forslagsstillerne ville være villige til i Forening med mig at søge at afhjælpe de Mangler, som maatte komme tilstede ved at vedtage det foreliggende Vndringsforlag usforandret, og jeg skjønner ikke rettere end, at Overveielser af de Omændringer, der maatte findes fornødne, ikke behøver at tage meget lang Tid. Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremkom med en Uttring, der vel kunde forstaaes saaledes, at han havde savnet Vndringsforlag, stillede fra Regjeringens Side, skal jeg kun bemærke, at, dersom jeg skulde have stillet Vndringsforlag til det foreliggende Forslag, vare de jo komne til at gaa langt videre end de Forslag, der ere stillede af de ærede Medlemmer, idet jeg saa maatte have gjort et Forsøg paa at finde Støtte i dette Thing for den Betragtning, som jeg ofte nok har gjort gjældende i det andet Thing, at man ved kun delvis at fyldestgøre et Billighedskrav giver dem, der udelukkes derfra, og som føle, at de have ligesaa god en Ret

der til, en Følelse af, at man ved kun at være billig imod Nogle, bliver uretfærdig mod dem. Saalænge der kun var Tale om et midlertidigt Dyrtidsstillæg, ja, da kunde man vel gjøre en væsentlig Forskjel mellem dem, der uden et Tillæg vilde komme til at sulte, for at benytte et Ord, der blev brugt fra den anden Side; men naar man kommer til en Overveielse af, hvad man med Billighed skulde yde, indtil en endelig Lønningslov var vedtagen, saa forekommer det mig, at en saadan vilkaarlig Brændse vanffelig lader sig fastholde. Jeg har imidlertid allerede for længe siden opgivet eller maattet opgive Forventningen om at finde en tilstrækkelig Støtte for denne min Betragtning her i dette Thing, og jeg kan altsaa nu kun gjentage her i dette Thing, hvad jeg har udtalt i det andet Thing, at i samme Forhold, som et Forslag nærmer sig til det af mig oprindeligt fremsatte, i samme Forhold har jeg mindre imod det. Da jeg før hentydede til, at en Forhandling mellem mig og de ærede Forslagsstillerne mellem anden og tredie Behandling sandsynligvis ikke kunde kræve lang Tid, saa glemte jeg at tilføje, at der jo allerede i det andet Thing har foreligget Forslag om at give det foreliggende Forslag omtrent samme Kvantitet af Tillæg og samme Rækkevidde med Hensyn til, hvem der skulde gjøres delagtige deri, som Dyrtidsstillægsbestemmelsen fra ifjor, og dette Forslag var udtrykt i 5 Linier eller, jeg beder om Forlæbelse, i 6 Linier. Det kan altsaa i Virkeligheden ikke være saa vanffeligt at faae dette ind i det foreliggende Lovforlag, naar det kun er dette, man vil.

Krieger: Jeg skal ikke indlade mig paa, hvorvidt den terminologiske Forskjel mellem Dyrtidsstillæg og Lønningsstillæg, som nys blev fremhævet af den høitærede Finantsminister, virkelig har saa megen Betydning — jeg for mit Vedkommende tror det ikke —, men jeg skal udtale min Glæde over, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ikke uden videre afsviste Overveielser af det Hensyn, som der vistnok maa være at tage til den eller de Revisionslove, som maatte blive tilendebragte i indværende Samling.

Andræ: Det er blot en enkelt Uttring af den høitærede Finantsminister, som bringer mig til at rette et Spørgsmaal, som jeg ønsker, at den høitærede Finantsminister vilde have den Godhed at besvare. Det vilde nemlig være mig i allerhøjeste Grad pinligt og naturligvis ogsaa gaa bestemt mod min Hensigt, hvis det Forslag, jeg har stillet, paa nogen Maade skulde foregribe eller mulig forværre den Stilling, som den høitærede Finantsminister havde ønsket at opnaa for